Будда сидів на високій могилі,
Будда споглядав будяків цвітіння.
Навколо степи і баби похилі,
й країна — спорожнена тиха катівня.

Старий адвентист між мандрованих дяків
або ж дяків, хоч яка в тім різниця?
Чумацькі шляхи, жебраки, повні дяки,
що спустять твої мідяки по пивницях.

Будда відпустив оселедця по плечі,
читав бароккові євангельські мантри,
водив за собою зграї малечі,
в корчмі заливаючи про власні мандри.

Хоробрий Будда зупиняв ординців,
лякаючи пеклом, обіцяючи карму,
і знову з бабами сидів наодинці,
дивився на степ, мов на згублену карту.

Похилий Будда забирався в дзвініці,
дивився на степ і молився на сонце —
великий і грішний, чистий і ниций,
забувши тенденції, відкинувши соціум.

Померлий Будда лежав на могилі,
розгублено навстіж розкинувши руці.
І баби, мов коні, під спекою в милі
іржали до сонця в журбі та розпуці.

1993